

Dear guests,

As I welcome you to this wonderful meeting I would like to thank the organisation committee for giving me the honour of making the opening speech for this event.

Creation itself is the result of searching for the “new”. That is why science and arts are always new.

Art itself is new even when we once again describe the color of the sun which rises everyday or the taste of bread we`ve eaten for thousands of years, or the happiness and the pains of love, the poetic moonshine, the longing for equality and freedom, even when we describe the bison drawings of the ancient caves.

Art itself is once again renewed, even when it`s subjects are the ones which had been repeated thousands of times.

Because, it becomes new, when it expresses these old stories in new forms, new manners, new styles.

NOVELTY is a must for us, for our existence, during our journey in which we walk through Time. Because our great human civilisation can develop only by regenerating, and novating itself.

Then, what provides us the knowledge of how to make the “new”?

And what protects us from copying another artist?

I can easily answer this question saying: The providers of Novelty are the happenings of life, science, and the arts outside of our own field of art.

The shield that protects us from being an imitator, is the knowledge of our own field.

Let me clarify what I`m saying.

An art piece, originates from life itself, and from the savings of other arts in our minds.

Because creation in art is something like translation.

All the information we perceive by our five senses and all the knowledge we gain through our lives and experiences, can be translated into our art work.

Now, I don't want to give the honour to a man, who is one of the top wealthy guys of the World by mentioning his name, but he may be recognised when I quote the eery sentence he said.

He was asked how he became the richest man of the World.

He answered: *"all my life, anytime I looked at something, I thought of how I could transform it into money."*

I dont think any of us would like to be a person this gentleman gazed upon . I would be very happy if an artist had said this sentence. For example, how can I transform whatever I look at, to a poem, to music, to a film, to a sculpture, or even to a dance.

Indeed, Hans Arp's expression is a little similar to this.

He said, *"I work till a piece of my life transmits to my sculpture."*

This sentence is important for it's meaning, because it portrays the time and effort that is needed to make a creation, but it doesn't express the "new", because there are many people who spend time and effort to repeat old or known designs, works etc. Like the handycraft makers...

This is another proof of art's freshness. We can easily say, "work which is not new, is not an art work, It is a copy."

The expression of that rich gentleman, gains a value when it is adapted to art. Because this is a synesthetic reality at the same time.

We can create music from a poem, we see colors or pictures while we listen to the music, We can create a film or play out a conversation we hear in a shop maybe.

This is definitely a translation from one language to another. Therefore, new art is being created each time. And, the knowledge of our own art, reminds us the history of what has been done before us. With this knowledge, we prevent ourselves from being a plagerizer, or an imitator.

Another important point is the great revolutions or great transformations.

We can not name these as innovative, or new. For example global warming, pollution, sociological transformations, the effects of wealth deprivation on societies, countries, individuals. Getting poor, psychological captivation, being "the other one", deaths, genocides, wars in different scales, all and many other effects that each of us as artists experience, and changes our words, expressions, and the way we use them. History is full of these kinds of examples.

We see that designers are working on more environmental, economic and functional designs.

I am not sure that, their innovative works for decreasing the carbon pollution will be useful to rescue nature or to stop big catastrophes from happening.

When global warming increases and the coasts are threatened by the oceans, and when new exodus start with the new economical problems, and when big countries start to threaten the small ones,, will the houses and cloths with better isolation be important?

We, the artists and designers, can we be behind the speed of the world`s scary transformation?

Do we know how the relation between arts, artists and the global industries, banks, military forces, governments will be in the coming future?

Which subjects, which languages will arts gain or lose?

These are the realities and issues which will occupy our imagination. Indeed, we have to work for innovation and be hopeful for the future, because we owe, an existential debt to ourselves and to human beings as Artists.

When we look at the past thousands of years, we see how creative people influenced their eras and societies, but we usually forget, how the periods and societies affected these people. If we remember this interaction between the artist and his society, we can grasp and appreciate the value of the comforting or challenging phases their creativity went through.

It wouldn't be a prophecy to say that the paradigmas of art and design will differ in the up coming couple of decades. But to say that the future of our world will be a little bit related to artists and designers is a weak hypothesis.

I want to hope for a better future, when art and design is more significant and present much more than today, but unfortunately I cannot receive signals of this, and I remember the verses of our great poet, Melih Cevdet Anday.

*Protohippus is the ancestor of the horse,
Deinotherium is the ancestor of the elephant
We are the ancestors of the human being*

The happy human being, of the future.

Anday erased the last verse after realising the terrible transformation of the World.

I am sure that, Maltepe University`s symposium “Innovation in Art” will renew our ideas and imagination about the innovations in art and design. And our biggest happiness is the hope that art and design will be carried forward to the far future even after we are gone.

I would like to say once more, on behalf of the organisation comittee, Welcome. Its a pleasure to see so many of you here. Enjoy the presentations, imagine, and keep creating!

Thank you very much.

Prof. Mehmet Zaman Saçlıođlu

Değerli konuklar,

Sizleri saygıyla selamlarken, böyle bir etkinliğin açılış konuşmasını yapma onurunu bana veren değerli düzenleme kuruluna teşekkür ederim.

Yaratma, bir yenilik arayışının sonucudur. Bu nedenle bilim ve sanat her zaman yenidir. Her gün doğan güneşin rengini, binlerce yıldır yediğimiz ekmeğin tadını, aşkın mutluluğunu ve acısını, şiirsel mehtabı, eşitliğin ve özgürlüğün özlemine, hatta mağara resimlerindeki bizonu bile konu ettiğinde, bu bildiğimiz ve binlerce kez yinelenmiş konuları işlediğinde bile yenidir sanat. Geçmişin birikimini, yeni durumlar, yeni biçimler içinde dile getirirken yeni olmak zorundadır. Zaman içinde geçen yolculuğumuzda “yeni” kavramı bizim için, varlığımız için zorunluluktur. Çünkü büyük insan uygarlığımız sürekli yenilenerek gelişebilir.

Bu kadar eski ve temel konunun içinde yeniliği sağlayan ve bizi tekrar etmekten, bir başkasının taklitçisi olmaktan koruyan nedir? Buna kesin olarak şu yanıtı verebilirim. Yeniliği sağlayan yaptığımız sanatın dışındaki sanatlar ve tüm bilimler ile yaşamın tüm durumlarıdır. Taklitçi olmamızı engelleyen ise kendi sanatımızın bilgisidir.

Bu konuyu biraz açalım: Sanat yarattığı kendi sanatımızın bilgisinden çok yaşamın bizdeki etkileri ile öteki sanatların bizdeki birikimlerinden kaynaklanır. Çünkü sanat yarattığı bir çeviri (tercüme) işidir. Beş duyumuzla tanıdığımız her şey ve yaşamımızla edindiğimiz bilgilerin hepsi aklımızda kendi yaptığımız sanatın diline çevrilebilir. Şimdi burada adını anarak kendisini onurlandırmak istemediğim dünyanın sayılı zenginlerinden birinin beni ürküten bir sözünü anımsatacağım. Nasıl bu kadar zengin oldunuz diye kendisine sorulduğunda, bu beyefendi: “*Dünyada neye baktıysam, bunu nasıl paraya çevirebilirim diye baktım,*” demişti. Sanırım hiçbirimiz bu adamın baktığı birisi olmayı istemeyiz. Bu sözü bir sanatçının söylemiş olmasını çok isterdim. “*Dünyada neye baktıysam bunu nasıl şiire çevirebilirim, müziğe çevirebilirim, sinema yapabilirim, heykele çevirebilirim, bununla nasıl dans edebilirim*” demiş olmasını...

Aslında benzer bir sözü Hans Arp söylemiş. “*Ömrümün belirli bir bölümü heykele geçinceye dek çalışıyorum.*” Bu söz bize bir sanatçının yaratıcıyı gerçekleştirmek için verdiği zamanı ve emeği anlatması açısından önemli, ama yenilik kavramını pek desteklemiyor. Çünkü ömrünü taklitçi ya da bilinenleri yineleyen zanaatkâr olarak geçiren de çok sayıda insan var ve onlar da ömürlerinin bölümlerini işlerine veriyorlar. İşte sanatın her zaman “yeni” olduğunun bir kanıtı daha... “yeni olmayan sanat değildir, kopyadır” diyebiliriz rahatlıkla.

Zengin beyefendinin sözü sanata uyarlandığında çok değer kazanıyor. Çünkü bu aynı zamanda sineztezیک bir gerçek. Bir şiiri müzik yapabiliyoruz, müzik

dinlerken renkler, resimler geliyor aklımıza. Bir markette tanık olduğumuz konuşmalar bizi tiyatro ya da sinema yapmaya götürebiliyor. Yani tamı tamına bir çeviri (tercüme) yapıyoruz. Bir dilden ötekine... Böylelikle hep yeni bir sanat oluşuyor. Kendi alanımızın bilgisi ise bize, bizden önce yapılanları anımsatıyor ve biz, onları taklit etmekten, onları çağrıştırmaktan kaçınıyoruz. Kısacası, hayat, bilim ve öteki sanatlar sayesinde sanatımızda yenilikler yaparken kendi sanatımız sayesinde yinelemekten, taklit etmekten uzak duruyoruz.

Bir de büyük değişimler var. Bunlara yenilik diyemeyiz. Örneğin küresel ısınma, çevre kirliliği, siyasal ve toplumsal değişimler, ekonomik ilişkilerin, paranın büyük boyutlu yer değiştirmesinin toplumlar üzerindeki, bireyler üzerindeki büyük etkileri var. Yoksullaşma, tutsaklaşma, ötekileşme, kitlesel ölümler, katliamlar, irili ufaklı savaşlar, bunlar hepimizi derinden etkiliyor ve sanatımızla söylediğimiz sözü, bu sözün söyleniş biçimini değiştiriyor. Tarih bunların örnekleriyle dolu.

Son yıllarda tasarımcıların daha çevreci, ekonomik, işlevsel tasarımlar yapma, karbon salınımını azaltma konusundaki iyi niyetli, yenilikçi çalışmaları bir süre sonra işe mi yarayacak yoksa bu büyük değişikliklerin altında ezilecek mi tahmin edemiyorum. Küresel ısınma artarak denizler yükseldiğinde, dünyanın sahil kentleri suyun tehdidi altında kaldığında, insan topluluklarının göçleri yeni ekonomik sorunlarla, güvenlik sorunlarıyla karşımıza çıktığında, yoksul olan ülkelere karşı zengin ve güçlü ülkelerin tehdidi başladığında daha iyi ısı izolasyonlu evler, terletmeyen kumaşlar bir işe yarayacak mı? Acaba sanatçılar olarak yenilik yaptığımızı sanırken değişim hızının gerisinde miyiz? Daha hayal bile edemediğimiz değişimleri yönetecek olan büyük sermayeyle, büyük endüstrilerle, büyük askeri güçlerle, hükümetlerle sanatın ve tasarımın ilişkisi ne olacak, sanat hangi yeni dilleri, hangi konuları kazanacak, neleri yitirecek? Ürkütücü ama hayal dünyamızı meşgul edecek gerçekler bunlar. Yine de, ne kadar olsa da yenilik için çalışmayı sürdürmek ve umutlu olmak zorundayız. Çünkü sanatçı olarak kendimize olduğu kadar tür olarak insanlığa da varlık borcumuz var.

Bin yıllar çerçevesinde geçmişe baktığımızda yaratıcı bireylerin dönemlerine nasıl etki yaptıklarını görebiliyoruz, ama bu dönemlerin o yaratıcı bireylere nasıl etki yaptığını genellikle unutuyoruz. Hatırladığımızda ise, aslında o bireylerin dönemleri ve toplumlarının etkileriyle kolaylaşan ya da zorlaşan yaratılarının değerini daha iyi anlıyoruz.

Önümüzdeki birkaç on yılda sanatın ve tasarımın paradigmalarının değişeceğini söylemek bir kehanet olmasa gerek. Dünyamızın geleceğinin sanatçı ve tasarımcılara da bağlı olduğunu söylemek ise galiba güç bir varsayım. İnsanlığın sanata ve bilime daha çok değer vereceği bir geleceği

ummak istiyorum ama yazık ki bu konuda güçlü işaretler alamıyorum ve büyük şairimiz Melih Cevdet Anday'ın dizelerini anımsıyorum.

Protohippus atın cediti,

Dinotarium filin cediti,

Biz insanın cediti.

Gelecek mutlu insanın.

Anday, gelişmeler karşısında son dizeyi silmişti.

Maltepe Üniversitesinin düzenlediği bu etkinliğin, sanatta yenilikler konusunda hayal dünyamızı ve düşünce sistemimizi yenileyeceğini umuyorum. Bizden sonra da sanatın yenilenerek süreceği umudu en büyük sevincimiz.

Sizlere hoş geldiniz der, saygılar sunarım.

Prof. Mehmet Zaman Saçlıođlu